

РЕШЕНИЕ

№ 147

гр. Варна, 10.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Румяна Панталеева

Членове: Росица Ант. Тончева
Десислава Ст. Сапунджиева

при участието на секретаря Петранка Ал. Паскалева
в присъствието на прокурора В. Ч. С.
като разглежда докладваното от Десислава Ст. Сапунджиева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20223000600235 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивното производство е по реда на чл.313 и сл. от НПК.

Образувано е по въззивна жалба на подсъдимия Т. П. С., чрез неговия процесуален представител- адв.А. Д. ВАК против Присъда №24 от 14.04.2022г., постановена по НОХД №89/2022год. по описа на Окръжен съд гр.Варна.

С въззивната жалба на подсъдимия се излагат съображения явна несправедливост на наложените наказания, поради което се иска намаляване размера на наказанието „лишаване от свобода“ към неговия законов минимум от три години, което да бъде отложено по реда на чл.66,ал.1 от НК за срок от пет години и намаляване размера на наказанието „лишаване от правоуправление“ на три години. Алтернативно се прави искане за намаляване размера на наложените наказания “лишаване от свобода“ и „лишаване от правоуправление“.

С постъпилата лична молба от подсъдимия се потвърждава направеното искане, като акцентира върху обстоятелството, че по време на деянието същият не е приемал назначените му медикаменти за психичното му заболяване.

С атакуваната присъда подсъдимия Т. П. С. е признат за виновен в това,

че на 02.04.2021г. на път И-29 преди разклона за с.Любен Каравелово, обл. Варна, при управление на МПС- л.а. Форд „Фокус" с рег. № ВТ 44 19 МВ нарушил правилата за движение: Чл.21, ал.1 от ЗДвП; Чл.16, ал.1, т.1 от ЗДвП и чл.63, ал.2, т.1, пр.1" от ППЗДвП и по непредпазливост причинил смъртта на Р. В. Г., ЕГН:*****, като деянието е извършено в пияно състояние- с концентрация на алкохол в кръвта 0,89 промила- престъпление по чл.343 ал.3, пр.1, б. „б" , пр.1, вр. ал.1, б.„в" , вр.чл.342, ал.1 от НК, за което му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от четиринадесет години, редуцирано по реда на чл.58а,ал.1 от НК на девет години и три месеца, при първоначален “общ“ режим на изтърпяване, както и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от четиринадесет години.

В съдебно заседание защитата на подсъдимия поддържа въззивната жалба на изложените основания.

Въззивният прокурор изразява становище за неоснователност на жалбата и предлага атакуваната присъда да бъде потвърдена изцяло.

Процесуалният представител на частните обвинители поддържа становището на прокурора, като счита, че не са налице основания за намаляване размера на наложените основания. Моли присъдата да бъде потвърдена.

Частният обвинител Г. акцентира върху хулиганските прояви на подсъдимия.

В личната си защита и последна дума подсъдимия моли да се намали размера на наказанията.

След преценка на събраните по делото доказателства и въз основа на цялостна проверка на постановения акт, съобразно изискванията на чл.314 от НПК, съдът намира за установено следното:

Съдебното производство пред първата инстанция е проведено по реда на т.нар. „съкратено съдебно следствие"-чл.371, т.2 от НПК. Решаващият съд е приел самопризнанието на подсъдимия по фактическите положения на обвинителния акт, като подкрепено от събраните в ДП доказателства. Мотивите в разглежданата присъда са изготвени съобразно чл.373,ал.3 от НПК.

Задължителните указания по т.8 на ТР №1/2009г. на ВКС, налагат при правилно приложена процедура по чл.372,ал.4 и чл.373,ал.2 и 3 от НПК, въззивната инстанция да реши делото по същите фактически положения, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт.

С оглед на изложеното, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимият Т. Петков С. живеел в село Стожер, обл.Добрич. Същият бил правоспособен водач и притежавал СУМПС №284738828, валидно до 30.12.2030г. с придобита категория „В". Подсъдимият притежавал и лек автомобил Форд „Фокус" с рег. № ВТ 4419МВ, който към 02.04.2021г. бил

технически изправен.

На 02.04.2021г., около 13.00 часа в с.Стожер, обл.Добрич, след употреба на алкохол, подс.С. предприел управление на личния си автомобил Форд „Фокус" с рег. №ВТ 44 19 МВ. Същият шофирал агресивно и с висока скорост по улиците на с.Стожер. За тези обстоятелства, около 13.30ч. бил подаден сигнал до ОД МВР– Добрич. Изпратен бил автопатрул при 02 РУ - Добрич, състоящ се от свидетелите- полицейските служители Г. С. и М.А.. Те пристигнали в селото за около 20 минути и при направения обход, забелязали движението на управлявания от подсъдимия автомобил. Свидетелите последвали л.а. на подсъдимия, като подали звуков и светлинен сигнал, указващи му да спре. Вместо да се подчини, подсъдимия увеличил скоростта на автомобила, преминал през главната улица на селото и продължил да шофира с много висока скорост по главния път в посока гр.Варна. Полицейският автомобил го последвал, като се движел на дистанция от около 200-300 метра от него, с цел да не предизвика ПТП. Когато наближили разклона за с.Дебрене, полицейските служители се свързали с ОДЧ при 02 РУ- Добрич и съобщили, че л.а. Форд „Фокус" с рег.№ ВТ 44 19 МВ, управляван от подс.С., навлиза в територията на ОД- МВР – Варна. Същите поискали да бъдат уведомени колегите им от Варна, с цел да съдействат за задържането му. След това полицейските служители изключили звуковия и светлинен сигнал на полицейския автомобил и продължили да следват подсъдимия от разстояние. През цялото време автомобилът управляван от подс.С. се движел с висока скорост, криволичел по пътя, не позволявал на други автомобили да го изпреварват и предприемал рискови маневри. След като подминал разклона за с.Любен Каравелово в посока град Варна автомобилът, управляван от подс.С., се движел със скорост от около 104,80 км/ч. /комплексна АТСМЕ л.104-131/. В този район пътното платно било двупосочно с две ленти за движение, по една във всяка посока, разделени с бяла непрекъсната линия. Пътното платно било сухо, без неравности по него, с ясна и неограничена видимост. В това време, в същия участък от пътя, но в обратна посока: от гр. Варна за гр. Добрич, със скорост от около 82 км/ч, се е движел лек автомобил Форд „Фиеста" с рег.№ТХ 16 50АК, управляван от пострадалия Р. В. Г.. Автомобилът бил технически изправен. В момента, когато дистанцията между двата автомобила е била около 70 метра, без причина подс.С. рязко навлязъл в лентата за движение на пострадалия и с предната си дясна част на автомобила, ударил предната лява част на движещия се там в този момент л.а. автомобил Форд „Фиеста" с рег.№ТХ 16 50 К управляван от пострадалия Р. Г.. След удара автомобилът, управляван от Р. Г. се завъртял на 180 градуса и спрял извън пътното платно, в дясно по посока на движение с насочена предна част към гр.Варна. Автомобилът управляван от подс.С. след удара се върнал в платното за движение в посока гр. Варна, ударил се в мантинелата в дясно по посока на движение и спрял на около 50-60 метра от мястото на удара с насочена предна част към гр.Добрич. Цялата ситуация била възприета от свидетелите С. и Атанасов. Те се

приблизили и спрели в района на ПТП. Тъй като и двата автомобила били много деформирани и не могли да окажат помощ на пострадалите, полицаите веднага подали сигнал до 02 РУ при ОД на МВР Добрич за инцидента, след което запазили местопроизшествието. След пристигането на медицинския екип, същия установил, че Р. Г. е починал. С помощта на специализиран екип подс.С. е бил изведен от автомобила и транспортиран до СБАЛ „Св. Анна“ гр. Варна, където бил настанен за лечение.

В хода на досъдебното производство била назначени няколко експертизи:.

1.Химическа експертиза/л.62 от ДП/ която установила наличие на етилов алкохол в кръвта на подсъдимия от 0,89 промила;

2.Съдебно-химическа експертиза/л.65 от ДП/, която не е открила наличие на наркотични вещества или техни аналози в кръвта на подсъдимия;

3.Съдебно-медицинска експертиза за освидетелства не на подсъдимия №270/2021г./л.70 от ДП/, която е дала заключение за наличие на следните травми: контузия на гръден кош; счупване на лява ацетабулум /ставна ямка/; луксация /изкълчване/ на междупръстната става на 5-ти пръст на лявата ръка; ожулвания по гръдния кош, лявата предмишница, лявото бедро, лявото коляно и лявата подбедрица. Всички описани травматични увреждания са резултат от удари с или върху тъпи твърди предмети, респ.детайли от МПС при реализираното ПТП.

4.Комплексна съдебнопсихиатрична и съдебнопсихологична експертиза по отношение на подсъдимия /л.77 от ДП/.

Същата е дала заключение, че подсъдимия страда от параноидна шизофрения, възбудно-параноиден синдром, непрекъснато протичане и личностова промяна. Подсъдимият се води на диспансерен отчет и е лекуван многократно в психиатрични лечебни заведения.

Поради липса на психопатологични феномени и мисловни разстройства експертът счита, че към момента на ПТП, както и към момента на освидетелстването, подсъдимия не се е намирал във фаза на психотично обостряне и изразена в степен и тежест личностова промяна, като е опА. за себе си. Към момента на ПТП подсъдимия е бил в състояние на лека към умерена степен на алкохолно опиване, при липсващи психопатологични феномени, като понастоящем не се констатира изразена в степен и тежест личностова промяна, която да го лишава от възможността да разбира и ръководи постъпките си.

5. Съдебномедицинска експертиза за аутопсия на Р. Г./л.97 от ДП/.

Същата е дала заключение за установените при аутопсията на трупа травматични увреждания, описани подробно.

Като причина за смъртта на Г. на 31г. е посочена тежката комбинирана травма-гърди, корем, крайници, представена от тежка контузия на белите дробове, разкъсване на сърдечния мускул, счупване на лява ключица, леви

ребра и десни ребра, излив на значително количество кръв в лява и дясна плеврални кухини, разкъсване на слезка, черен дроб, десен бъбрек с излив на около 900мл кръв в коремната кухина, десностранен ретроперитонеален кръвоизлив, масивни кръвонасядания около описаните счупвания, счупване на лява бедро и във връзка с това развила се остра кръвоизливна анемия.

Травматичните увреждания са резултат от удари с или върху тъпи твърди предмети, реализирани със значителна сила в посока отпред-назад и отляво-надясно в областта на главата, гръдния кош, корема и крайниците. Същите биха могли да бъдат получени при удари от детайли на МПС при реализираното ПТП. Между установените травматични увреждания и смъртния изход е налице причинно-следствена връзка. Смъртта е настъпила в рамките на минути. Не е установено наличие на алкохол в кръвта.

6.Комплексна съдено-медицинска и автотехническа експертиза /л.104 от ДП/.

Фактическите констатации на експертите са следните:

-мястото на удара между лек автомобил „Форд Фокус“ с рег. №ВТ4419ВМ и лек автомобил „Форд Фиеста“ с рег.№ТХ1650АК е в пътната лента в посока гр.Добрич и се намира по ширината на пътното платно на главен път II-29 гр.Варна в посока гр.Добрич, на около 5,20м от десния край на платното за движение и на около 2,40м. в дясно от левия край на платното за движение спрямо посоката на огледа/за гр.Варна/, на около 7,60м след ОР4 и на 58,80м след началото на мантинелата;

-към момента на удара и двата автомобила са били в движение по главен път II-29, като л.а.“Форд Фиеста“ се е движил в посока гр.Добрич, а л.а. „Форд Фокус“ в посока гр.Варна;

-ПТП е възникнало при условията на неограничена видимост и обзорност и за двамата участници;

-л.а.“Форд Фокус“ се е намирал на 39м. преди МУ в момента, в който водача му е навлязъл в лентата за насрещно движение, а л.а. „Форд Фиеста“- на 30,47м преди МУ в момента, в който л.а.Фокус е навлязъл в пътната му лента. Двата автомобила са се намирали на разстояние от около 70м. един от друг при започване на маневрата от л.а.“Форд Фокус“;

-за водача на л.а“Форд Фиеста“ не е съществувала техническа възможност да спре автомобила си преди МУ;

-водачът на л.а.“Форд Фокус“ с действията си на управление на автомобила е допуснал навлизане в насрещната лента за движение. След пресичане на разделителната линия той е създал опасност за другия водач, като е налице и навлизане в сбора на опасните зони на спиране на двата автомобила.

-л.а.“ Форд Фиеста се е движил с 82км/ч, с опасна зона за спиране-72,50м. а „Форд Фокус- с около 104км/ч. при опасна зона 108м..При движение със разрешената скорост от 90км/ч, то опасната зона на Форд фокус

би била 86м.;

-всички увреждания по процесните МПС отговарят по степен и вид на ПТП;

-водачът на л.а.“Форд фокус“ е бил без поставен обезопасителен колан“, а на Форд фиеста-с поставен колан;

-при установените тежки травматични увреждания смъртния изход е бил в рамките на минути и е неизбежен.

В съдебната фаза на процеса е изготвена комплексна съдебнопсихиатрична и съдебнопсихологична експертиза по отношение на подсъдимия, която дава аналогични изводи с изготвената в хода на ДП експертиза.

Горната фактическа обстановка е изложена в обстоятелствената част на обвинителния акт и е призната от подсъдимия в процедурата по гл.27 НПК. Същата се установява и от наличната по делото доказателствена съвкупност. Последната подкрепя самопризнанието на подсъдимия по фактическите положения на обвинителния акт, депозирано доброволно и съзнателно пред първоинстанционния съд.

По основаниято на жалбата за допуснато нарушение на материалния закон при определяне размера на наказанието "лишаване от правоуправление и "лишаване от свобода"и начина на изтърпяване на последното.

На първо място настоящия състав намира, че по отношение на субективната страна на деянието, решаващият съд правилно е възприел форма на вина непредпазливост-самонадеяност, въпреки, че в обвинителния акт, прокурорът е посочил, че от субективна страна деянието е извършено от подсъдимия по непредпазливост-небрежност.

Установените по делото фактически обстоятелства сочат на по-тежка форма на непредпазливост-самонадеяност. Подсъдимият се е движил със значително по-висока от разрешената скорост, навлязъл е внезапно в насрещната лента за движение, без да се налага изпреварване, което в конкретния случай е било забранено с пътна маркировка /единична непрекъсната линия/ М2/ и по този начин е нарушил правилото на чл.16 от ЗДвП. На следващо място по пътното платно са се движили ПТП и в двете посоки. Предприемайки внезапно навлизане в насрещната лента за движение, при движещ се по нея лек автомобил, подсъдимият е предвиждал, че е възможно да настъпи удар с насрещно движещо се МПС, но е мислел да го предотврати.

Приемането от проверявания съд на по-тежка форма на непредпазлива вина-самонадеяност не накърнява правото на защита на подсъдимия. Същият е имал възможност да се защитава и пред двете инстанции както по фактите, така и по правната им квалификация. По-тежката форма на вината е обективирана от фактическите обстоятелства на деянието, очертани в

предявеното му обвинение. Тя обосновава индивидуализиране на наказанието към по-строго, но в същите рамки на предвиденото наказание за престъпление по повдигнатото обвинение, за което подсъдимия е бил информиран. В този смисъл е и ТР №2 от 2016г. на ВКС.

При индивидуализацията на наказание правилно първоинстанционния съд е отчетел като смекчаващи отговорността обстоятелства чистото съдебно минало и влошеното здравословно състояние на подсъдими /наличие на заболяване пароксизмална шизофрения/. По отношение на получените от ПТП травми съдът съобрази обстоятелството, че същите са реализирани единствено поради неправомерното поведение на подсъдимия, вкл. управлявайки автомобила без поставен предпазен колан/вж КСМАТЕ/, поради което не следва да се отчитат като смекчаващо обстоятелство.

Като отегчаващи отговорността обстоятелства съдът е приел лошите му характеристични данни, многократното му санкциониране по административен ред за нарушение на правилата за движение по пътищата и по-тежката форма на непредпазливост-самонадеяност. Съдът неправилно е отчетел алкохолното му повлияване, тъй като същото съставлява елемент от фактическия състав на престъплението и е съобразено от законодателя при определяне параметрите на неговата наказателна отговорност. Незаконосъобразно е отчетено и противозаконно отнемане на МПС и причиняване на ПТП, той като за същото е налице единствено криминална регистрация, но не и влязла в сила присъда /вж характеристика на л.166 от ДП/.От друга страна, неотчетено като отегчаващо обстоятелство от проверявания съд е останал както броят, така тежестта и значението за настъпването на произшествието на допуснатите от подсъдимия нарушения на правилата за движение. Когато обстоятелствата, осъществяващи отделните елементи на престъплението по своя брой, или тежест превишават необходимото за съставомерност на деянието, следва да се отчитат като отегчаващи такива. В конкретния случай е достатъчно и едно нарушение на правилата за движение, което да е в причинна връзка с резултата, а подсъдимия е допуснал нарушение на три важни правила. Превишаването на максимално допустимата скорост на движение, неправомерното пресичане на единичната непрекъсната линия и навлизане в насрещната лента за движение е всякога особено грубо и рисково, а в случая то е реализирано при действието и на допълнителен неблагоприятен за безопасността фактор-алкохолната интоксикация на подсъдимия. Тези обстоятелства манифестират самонадеяност и пълно равнодушие към безопасността на движението и към опазването на живота и здравето на останалите участници в движението. Те несъмнено определят тежестта на извършеното престъпление, но са в пряка връзка и зависимост и с нивото на личната обществена опасност на подсъдимия, която не може да бъде преценявана на базата единствено на фактори, стоящи извън престъпното му поведение. Като отегчаващо следва да се отчете и обстоятелството, че подсъдимия не е изпълнил и разпореждане на полицейски орган за спиране,като е направил опит за неговото осуетяване,

което съставлява и административно нарушение.

От съществено значение при оценяване обществената опасност на престъпленията по транспорта е броят и тежестта на допуснатите нарушения на правилата за движение, в пряка причинна връзка с ПТП и съставомерния престъпен резултат, както и характеристиката на виновно причинилия го водач. Последната се извежда от поведението му зад волана в период, предхождащ ПТП, доколкото същото е било съобразено с правилата за безопасно управление на МПС, съответно положително повлияно от намесата на контролните органи при санкционирането му в миналото. Повтарящи се нарушения на важни за безопасно шофиране правила, особено такива, участващи в механизма на осъществяване на инкриминираното деяние, дават основание за извод за завишена обществена опасност на дееца. В конкретния случай, правилно проверявания съд е приел, че последната се извежда от множеството му нарушения на правилата за движение, с налагане на административни наказания с пет НП, едно от които за превишаване на скоростта, а две за шофиране под въздействието на алкохол и пет фиша.

Настоящият състав счита, че приетия облик на подсъдимия като недисциплиниран водач на МПС е изграден въз основа на допусканите от него повтарящи се нарушения на правилата за движение, като съдът се е водил както от количествения критерий, така и съобразявайки тяхната тежест. Видно от справката на КАТ, подсъдимия е санкциониран за нарушения, по-голямата част от които са с голяма тежест-превишена, несъобразена скорост, управление на МПС след употреба на алкохол, някои от които и повтарящи се. Налице са обаче и други, които се определят като носещи сериозен риск от настъпване на ПТП и риск за здравето и живота на водача: управление на технически неизправно МПС, неизпълнение на разпорежданията на лицата, които контролират движението по пътищата и др. Независимо от обстоятелството, че подсъдимия е придобил СУМПС през 1998г., видно от справката, визираните нарушения са в периода 2019-2021г. Това очертава и облика на подсъдимия като недисциплиниран водач на МПС и завишава неговата степен на обществена опасност.

Имайки предвид поведението на подсъдимия като водач на МПС, както и превишаването на скоростта с 15км над разрешената в конкретния случай, неспазване на подадената от полицейския патрул сигнализация за спиране, безрасъдното му шофиране, създавайки непосредствена опасност за другите участници в движението и нарушаване на три важни правила за движение очертава и самото деяние като такова със завишена обществена опасност.

Настъпилите в резултат на допускането му общественоопасни последици несъмнено са тежки -смърт на едно лице, но те са елемент от състава на престъплението и са съобразени от законодателя при криминализиране на деянието и определяне параметрите на отговорността за него, поради което няма как да бъдат ценени на плоскостта на

индивидуализацията на наказанието. Затова правилно е приета по-висока степен на обществена опасност на конкретното деяние /а не по принцип, както е приел съда за транспортни престъпление/.

Съобразявайки изложеното, настоящия състав намира, че правилно подсъдимия е бил определен като лице, със завишена степен на обществена опасност. За последното се разсъждава на две плоскости: лична обществена опасност и като водач на МПС. Както първата, така и втората сочат на този извод. Лошите характеристични данни за невъздържаност, конфликтност и агресивност след употреба на алкохол и от друга страна данните в досието му като водач на МПС го определят като недисциплинирано лице, системно неспазващо изискванията за безопасно управление на МПС. Обществената опасност на дееца се осмисля и на базата на характеристиките по изпълнение на престъпната деятелност, поради което не може същата да се прехвърли изцяло извън престъпното му поведение, тъй като тя е в корелация с тежестта на извършеното престъпление като обективен акт /Вж. И.Н., Наказателно право на НРБ, София - 1972г., стр. 487/.

Проверяваният съд не е възприел самопризнанията на подсъдимия като смекчаващо отговорността обстоятелство, като се е мотивирал с обстоятелството, че същото по силата на чл.373, ал.2 от НК се съобразява като безусловно предопределящо приложението на чл.58а от НК, в който смисъл е и т.7 от ТР №1/2009г. на ОСНК.

Крайният извод на съда да не отчете направеното самопризнание като смекчаващо отговорността обстоятелството е правилен, макар и не по изложените съображения. Самопризнанието на подсъдимия само по себе си в процедурата по глава двадесет и седма не води до отчитането му като смекчаващо обстоятелство, имайки предвид, че направеното самопризнание е отчетено от законодателя и има за последица съответен бонус- намаляване размера на наказанието с 1/3. Направеното самопризнание обаче следва да се оценява с оглед *“характеристиките и съдържанието на самопризнанието като форма на съдействие при установяване на обективната истина и ако същото е спомогнало за своевременно и съществено за разкриване на престъпното посегателство и неговия извършител още в хода на досъдебното производство, а не е следствие от ефективната дейност на компетентните органи“* /ТР №1/2009г. на ОСНК на ВКС/. Видно от обясненията на подсъдимия, депозирани на досъдебното производство, същите не покриват тези изисквания. В тях не са залегнали основни факти, имащи значение за разкриване на обективната истина, а само посочване на влошено здравословно състояние, което е довело до ПТП. Всички важни за съставомерността и авторството на деянието обстоятелства са били установени благодарение на ефективната дейност на компетентните органи, като процесът на доказване на самото деяние обективно не е бил съществено подпомогнат от обясненията на подсъдимия.

По изложените съображения се явява правилна оценката, че липсва

принос на подсъдимия в разследването, който да съдейства сериозно за разкриване на обективната истина по делото. В този смисъл правилно първоинстанционния съд не го е ценил като смекчаващо отговорността обстоятелство.

В светлината на изложеното, настоящия състав намира, че в конкретния случай не са налице предпоставките на чл.55 от НК. Тази норма е приложима само тогава, когато е констатирана обществена опасност, значително по-ниска от типичната за този вид престъпления. Това отклонение от стандарта, заложен в правната норма, прави законовите рамки на санкционната ѝ част несъответни поради несъразмерна тежест и налага, в името на справедливостта, тяхното намаляване.

Правилната оценка на съотношението между посочените категории обстоятелства налага извода, че прилагането на толкова интензивна наказателна репресия чрез изолирането на подсъдимия за посочения по-горе дълъг период от време-9г.3мес. е прекомерна. Недооценено от проверявания съд е останало здравословното състояние на подсъдимия /установеното психично заболяване/, което съчетано с алкохолно опиване по време на инцидента /лека към умерена степен/ е довело до снижаване на самоконтрола. Същото не води до извод за липса на виновно извършено деяние, но доколкото е довело до снижение на възможността за преценка и адекватна реакция на подсъдимия, следва да бъде разгледано при индивидуализацията на наказанието и да се прецени от съда като такова с много висока относителна тежест.

Съобразявайки изложеното, настоящият състав намира, че в същата степен всички цели по чл.36 от НК биха могли да бъдат постигнати с намаляване на наложеното наказание до размера от дванадесет години лишаване от свобода, което съответно да бъде редуцирано с 1/3 в окончателен размер от ОСЕМ ГОДИНИ. В тези параметри то е достатъчно строго и съответно на извършеното престъпление.

Изводът за необходимост от смекчаване на наложеното на подсъдимия наказание "лишаване от свобода" рефлектира и върху размера на кумулативното наказание по чл. 343г, вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК, което следва да бъде намалено на 10 години лишаване от право да управлява моторно превозно средство. Съгласно чл.58а, ал. 5 от НК то не подлежи на редукция, относима само за лишаването от свобода.

В мотивите към обжалваната присъда проверявания съд е коментирал и възражението, свързано с психичното състояние на пострадалия, който според изготвените по делото експертизи е страдал от параноидна шизофрения. Доводите на контролирания съд за това, че липсват обективни данни, от които да се направи извод, че поведението на пострадалия е било

неадекватно, поради заболяването му, изцяло се споделят от настоящия съдебен състав, поради което е излишно да бъдат повтаряни.

Съдът намира за необходимо да припомни, че невменяемостта е юридическо, а не психиатрично понятие, защото е дефинирана в закона и е основание за извода за наказателна неотговорност. Експертното медицинско изследване има за цел да установи наличието на психическо заболяване или аномалия, както и неговата тежест, но от изключителна компетентност на съда е да разреши въпроса дали е налице състояние на невменяемост съобразно някоя от хипотезите по чл.33, ал. 1 от НК. В конкретния случай, макар при подсъдимия да е било установена психиатрична аномалия, то доказателствената съвкупност, относима към момента на деянието е определяла, че това му състояние не е довело до отпадане на психическите му способности да съзнава извършеното и да контролира постъпките си. Същият е бил подреден интелектуално и емоционално, имал е ясен спомен за събитията, липсвали са психопаталогични феномени като халюцинации, налудности или сетивни измами, които да определят поведението му, както не се констатира и амнезия по време на деянието. Подсъдимият е бил в алкохолна интоксикация, като нарушенията в концентрацията и овладяването на агресия, проявила се в грубо шофиране несъобразявайки се с предупрежденията на полицейските екипи не са достатъчни преживявания, за да се приеме, че се е намирал в болестно шизофрено състояние. Няма основание да се счита и че изискуемите се от закона интелектуални и волеви способности на дееца са отсъствали в хода на процеса.

В останалата част, включително относно режима за изтърпяване на наказанието, които не търпят корекция, присъдата следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения, въззивната инстанция счита, че искането за намаляване размера на наложените наказания е частично основателно, което налага изменяване на присъдата, с намаляване размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“ от 14г. на 12г.,което след редукцията на чл.58а от НК се определя на ОСЕМ ГОДИНИ и на наложеното наказание „лишаване от право да управлява МПС“ от 14г. на 10г.

Водим от горното и на основание чл.337,ал.1,т.1 от НПК, въззивният съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА Присъда №24 от 14.04.2022г., постановена по НОХД №89/2022год. по описа на Окръжен съд гр.Варна, КАТО НАМАЛЯВА наложеното на подсъдимия Т. П. С. наказание лишаване от свобода за престъплението по чл. 343, ал.3, пр.1, б."б", пр.1 вр. ал.1, б."в", вр. чл. 58а, ал.

от НК от девет години и три месеца на **ОСЕМ ГОДИНИ**, както и **НАМАЛЯВА** кумулативното наказание по чл. 343г, вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК от четиринадесет години на **ДЕСЕТ ГОДИНИ**.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата и` част.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 15 дневен срок от съобщаването му пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____